

Grootmoeder was haar zoo lief geweest, behalve moeder en vader wist ze haast niets lievers. Zij meende altijd dat wel niemand een lievere en mooiere grootmoeder zou hebben!

Het kind zat stil te denken, opzij naar haar vader kijkend die de oogen gesloten hield.

Wat had ze een stralende verstandige oogen gehad, bruine stil-vredige oogen. Als ze je aankeek was er een warme innigheid in, — zooals je behalve thuis nergens vond.

Wanneer grootmoeder stilletjes bezig was, zag ze er dikwijls melankoliek en verstrakt uit, en haar gezicht hoekig, net als bij vader. Het kind moest dan wel naar haar toevliegen en haar omhelzen.

Dan werden grootmoeders trekken weeker; en haar lippen trilden, en als dan dat ontroerend, even kinderlijk-hulpbehoevend lachje om haar mond kwam, schuchter en moeilijk als ze was in 't toonen van haar gevoel, en toch vertrouwend, dan werd het wonderlijk bewogen in kleindochtertjes vrouwenhart. Dat kinderlijk-eenvoudige, dat onverborgene, directe, weerlooze, en het daardoor opene en toch stroeve in alle gevoelsdingen, — eigenlijk juist zooals haar vader dat had, — ontroerde het meisje altijd zoo, dat ze zich wel in verteedering en bewondering, en toch half beschermend, aan grootmoeders borst had kunnen werpen. En toch had ze dit dan natuurlijk nooit gedaan, — alleen maar stil bij haar gestaan, en wat hadden ze elkaar dan in hun onhandig-bang-voor-te-veel toch goed begrepen altijd.

Soms lei grootmoeder wel eens haar handen op je schouders, liefhebbend en trotsch, zonder iets te zeggen, haar oogen vol vreugde over je gezicht stralend.

Haar zijige kleeren en zijzelf hadden zoo'n prettige frissche lucht, eigenlijk heel anders als bij andere oude menschen. En ze had zoo'n stille manier om binnen te komen, met haar zachte stappen, zonder

ooit haastig te zijn, — en dan keken haar oogen dadelijk je kant uit. Dat was toch zoo heerlijk geweest, altijd weer!

Och, hoe ze eigenlijk was, — ze was grootmoeder, je eigen grootmoeder, die net zooveel en zoo echt van je hield, als je zelf van haar hield!

Arme vader, die al zoolang geen vader meer had, en nu zijn moeder ging begraven. O, dat vreeselijke woord.

Ze begon te spreken tegen vader over de dingen waar ze aan had zitten denken, in haar behoefte tegen vader iets liefs over grootmoeder te zeggen, — en half zich afkeerend, haar hand in de zijne, verborg vader zijn tranen.

Nu vulde grooter medelijden haar heele warme jonge hart, tot berstens toe, en ze wist geen uitweg.

Aldoor maar tikkelden de regendroppels tegen de beslagen coupéraampjes, en rolden bibberend en langzaam als tranen naar beneden.

„De grond zal zoo nat worden, — de grond zal zoo koud worden, 't zal zoo slijkerig zijn,” rilde en klaagde haar angst binnen in haar. Huiverend van zorgelijke ellende kroop ze vaster in haar hoekje.

Langzamer ging de trein, — de dingen gleden duidelijker voorbij, — een paar kleine huisjes, overwegsluitingen, loodsen, en eindelijk ook de silhouet van een molen gleden langs de raampjes.

„Wij zijn er”, zei ze gesmoord. Met een zachten schok stond de trein stil en stapten ze uit. Met moeite balanceerden ze hun parapluies tegen de rukwinden in, die hun de striemende regen in 't gezicht joeg. Alles leek anders hier, — toch bekend, maar tegelijk vreemd en ongewoon.

Er was een prikkelende weligheid in de lucht, een lichte jonkheid bij oogenblikken in de natte lucht, lichte scheurplekken soms tusschen de jagende vroegmaartsche regenwolken, die haar onbegrijpelijk verwanden en verwonderden, nu zij zoo rechtuit naar dat heel-treurige, dat noodlottige toelie-